

Hamas

”Islam siger: Vær skånsomme i krig, spar kvinder og børn. Vi ønsker at fortsætte den linje”.

Det er 40 år siden, Mahmoud al-Zahar dikterede islams ”omsorg” for kvinder og børn i krigens tid til min notesblok og udviklede de truende udsigter for, hvad der skulle komme i dag. Det var i november 1987, tre uger før den palæstinensiske intifada brød ud for i løbet af de næste seks år at gøre Gazastriben til et helvede. Jeg mødte al-Zahar til et interview om krigen mellem Israel og palæstinenserne (*Note 8*).

Mahmoud al-Zahar er uddannet læge i Egypten og var medvirkende til oprettelsen af den islamiske

palæstinensiske bevægelse, der var udsprunget af Det Muslimske Broderskab, og som udviklede sig til Hamas. I 1987 blev han en af bevægelsens grundlæggere. Han skulle i de kommende årtier komme til at spille en central rolle i organisationens politiske ledelse i Gazastriben, blandt andet som bevægelsens officielle talsmand i de to år, han kom til at tilbringe i eksil, efter at Israel i 1992 deporterede ham til Libanon. Efter tilbagekomsten til Gaza blev han valgt til palæstinenserne's lovgivende råd, og efter Hamas' valgsejr i 2006 trådte han ind i regeringen som udenrigsminister. Gennem årene har han været blandt de drivende kræfter i planlægningen af Hamas' krig mod Israel.

På sit trange kontor på Det Islamiske Universitet i Gaza, hvor han var professor, "åbenbarede" Mahmoud al-Zahar nogle af hovedpunkterne i den islamiske bevægelses planer for palæstinensisk-islams opgør med den jødiske stat og dannelsen af en palæstinensisk stat.

Hans anvisning dengang på en løsning på problemerne mellem Israel og palæstinenserne var som første skridt at få alle til at blive muslimer og derefter leve efter islams love. Herefter ville kristne og jøder til sin tid leve fredeligt med islam, forudså han.

"Så vil der ikke være krig mere, og fattigdommen vil forsvinde. Dette er islams og muslimernes mål", lovede han. Og føjede til: "Vi har ingen detaljeret plan. Først må vi afslutte den israelske besættelse, og så må vi oprette et islamisk kalifat".

Mahmoud al-Zahar troede ikke på en fredelig løsning med israelerne. ”Men jeg tror på islamisk fred”, sagde han og understregede nødvendigheden af, at en sådan fred skulle bakkes op af en stor hær, som omfattede hele den islamiske verden.

”Muhammed skabte hele den islamiske stat på få år. Vi studerer nu, hvordan han gjorde det”.

Om besættelsen og kampen mod Israel forklarede Mahmoud al-Zahar, at ”Gud leder alle handlinger i den islamiske bevægelse. Besættelsen er et meget stort problem. Man må forberede sig på ikke kun at ride i problemet, men at fjerne problemet. Ingen har hidtil gjort det, vi må forberede os selv, og vi tror på islam”.

Kampen mellem islam og Israel ville blive meget langvarig, konkluderede Hamas-lederen.

Gennem tågen af al-Zahars beroligende ord om islamisk langmodighed og tolerance i beskrivelsen af islams vej til fred skimtedes sværdet og ubeskrivelige massakrer.

Mens Mahmoud al-Zahar fortalte mig om planerne for islams langsomme overtagelse af Israel og de besatte områder, var kampen om fremtiden allerede i fuld gang ude i den palæstinensiske virkelighed.

”Om Gud Vil”, Insh’Allah, lød det som et ekko gennem de israelsk besatte områder på Vestbredden og i Gazastriben, når talen var om et islamisk Palæstina. Den islamiske vækkelse blandt palæstinenserne løb som en steppebrand gennem de besatte områder og skabte bekymring hos israelerne.

Mange palæstinensere havde mistet troen på Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation, PLO, og dens formand Yassir Arafat og vendte sig nu til islam og Allah og de nye revolutionsprædikanter i moskeer og på universiteterne. Det Muslimske Broderskab og Islamisk Jihad kæmpede med et vigende PLO om palæstinenserne islamiske sjæl.

Palæstinensere i hundredtusindvis i Gazastriben og på Vestbredden havde gennem de senere år søgt støtte i Koranens anvisning på den rette vej til islamisk frelse. Fra over tusind moskeer på Vestbredden og i Gazastriben blev palæstinenserne kaldt til bøn tre gange om dagen og hundredtusindvis fulgte opfordringen.

Hvor Al-Aqsa-Moskeen på Tempelbjerget i Jerusalems gamle bydel få år tidligere kun var sparsomt besøgt, ankom palæstinenserne nu i busladninger til denne islams tredjestørste helligdom for i masseopbud at overvære fredagsbønnen i en dynamisk kombination af hyldest til Allah, advarsel til israelerne og mistillid til PLO.

Før 1967 troede palæstinenserne, at de arabiske lande ville befri Palæstina, men efter Seksdageskrigen i 1967 og den senere israelske invasion i Libanon med fordrivelsen af PLO's lederskab til Tunis troede palæstinenserne ikke længere på sådan en militær løsning. Islam blev for mange palæstinensere den eneste vej mod et frit Palæstina.

Den islamiske bevægelse i de besatte områder bestod

af både politiske og rent religiøse partier. Hovedkræfterne var Det Muslimske Broderskab og Islamisk Jihad. Begge partier gik ind for oprettelsen af en islamisk stat, men indbyrdes var de uenige om fremgangsmåden.

Det Muslimske Broderskab/Hamas var den dominerende faktor både på Vestbredden og i Gazastriben. Broderskabet afviste dengang Islamisk Jihads militante politik og tog afstand fra gruppens terroraktioner mod israelerne. Det skulle ændre sig over de kommende år.